

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Molík reality s. r. o.**, se sídlem Okružní 3407/11, Most, zastoupený Mgr. Filipem Němcem, advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2025, čj. MF-8132/2025-3902-7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2025, čj. 6 Af 9/2025-52,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2025, čj. 6 Af 9/2025-52, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního analytického úřadu (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 12. 2024, čj. FAU-151201/2024/032 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce ve výroku I. uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „AML zákon 2020“); ve výroku II. byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 1 písm. b) AML zákona 2020; ve výroku III. byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 1 písm. a) téhož zákona ve znění účinném od 1. 1. 2021 do 30. 4. 2024 (dále jen „AML zákon 2021“); ve výroku IV. byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 1 písm. b) AML zákona 2021; a ve výroku V. byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 46 odst. 2 AML zákona 2021. Podle správních orgánů žalobce dlouhodobě zprostředkovával prodeje nemovitostí, avšak u řady obchodů neprovedl tzv.

AML (*anti-money laundering*) úkony. Šlo zejména o opakované nesplnění povinnosti při identifikaci a kontrole klientů a o neplnění oznamovací povinnosti. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 400 000 Kč.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“, který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Námitky proti obsahu kontrolního protokolu ze dne 11. 8. 2023, čj. FAU-108463/2023/032 (dále též „protokol o kontrole“) označil za nepřijatelné, neboť byly uplatněny až v žalobě, přičemž žalobce je mohl vznést již ve správním řízení. S ohledem na judikaturu se tak jimi městský soud nemohl zabývat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43). Nedůvodnou shledal městský soud i námitku týkající se údajného neumožnění nahlížení do správního spisu po vydání prvostupňového rozhodnutí. Podle soudu nebylo prokázáno, že by tento postup omezil možnost žalobce podat včasnou a projednatelnou žalobu. Pokud jde o tvrzenou opomenutou argumentaci obsaženou ve vyjádření žalobce ze dne 13. 12. 2023, soud dospěl k závěru, že nevyjádření správního orgánu k tomuto podání nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Důvodné neshledal městský soud ani námitky brojící proti výši pokuty. Podle městského soudu správní orgány pokutu odůvodnily přezkoumatelným způsobem, vycházely z individuálních okolností případu, zohlednily polehčující i přitěžující okolnosti, ekonomickou situaci žalobce a nevybočily z mezí správního uvážení. Plné znění rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou se domáhal jeho zrušení. Z hlediska věcného identifikoval Nejvyšší správní soud v kasační stížnosti okruhy námitek, které pro přehlednost uspořádal následovně. V prvním okruhu stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů, resp. pro nedostatečnou reakci na žalobní argumentaci. V druhém okruhu stížních námitek stěžovatel nesouhlasil se závěrem městského soudu, že se nemohl zabývat námitkami proti kontrolnímu protokolu z důvodu, že je stěžovatel neuplatnil v řízení před správními orgány, ale až v řízení před soudem. Ve třetím okruhu námitek vytýkal městskému soudu, že neshledal důvodné námitky poukazující na vady v řízení před správními orgány. Předně mu vytýkal, že neshledal důvodnou námitku ohledně neumožnění nahlížení do spisu. Samotná skutečnost, že stěžovatel podal projednatelnou žalobu, neznamená, že neumožněním nahlédnutí nebyla porušena jeho práva. Návazně pak nesouhlasil se závěrem městského soudu, že nezohlednění obsahu stěžovatelova podání ze dne 13. 12. 2023 nemělo vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. V posledním okruhu námitek stěžovatel brojí proti uložené pokutě. Podle jeho názoru správní orgán i městský soud nedostatečně individualizovaly uloženou pokutu, nesprávně hodnotily přitěžující okolnosti, nedostatečně posoudily jeho ekonomickou situaci a tvrzenou likvidační povahu sankce a nesprávně uchopily ohrožovací charakter přestupků.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel dále avizoval její doplnění o znalecký posudek z oboru ekonomika. Dne 23. 3. 2026 stěžovatel soudu doručil doplnění kasační stížnosti, k němuž přiložil znalecký posudek z oboru ekonomika ze dne 20. 3. 2026 vypracovaný znaleckou kanceláří Expert Group s. r. o. (dále jen „znalecký posudek“). Ten má podle stěžovatele doložit nesprávnost závěrů stran přiměřenosti a nelikvidační povahy uložené pokuty.

pokračování

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Podle jeho názoru se městský soud vypořádal se všemi žalobními body, jeho rozhodnutí je přezkoumatelné a odpovídá zákonné úpravě i judikatuře Nejvyššího správního soudu. Podle žalovaného byly námitky proti kontrolnímu protokolu uplatněny opožděně. Tvrzené neumožnění nahlížení do spisu pak nemělo žádný vliv na možnost podat žalobu. Podání ze dne 13. 12. 2023 neobsahovalo žádnou relevantní právní či skutkovou obranu. V souladu se zákonem bylo postupováno i při ukládání pokuty. Pokuta byla stanovena v mezích správního uvážení, řádně odůvodněna a není nepřiměřená. Žalovaný dodal, že avizovaný znalecký posudek z oboru ekonomika nelze v kasačním řízení zohlednit. Nadto nesouhlasil s jeho dílčími závěry. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[7] Na vyjádření žalovaného zareagoval stěžovatel replikou, v níž zopakoval a rozvedl svou stížní argumentaci. Argumentaci žalovaného neshledává případnou. Nesouhlasí se žalovaným, že by nemožnost nahlédnout do spisu neměla vliv na obsah žaloby, jakož ani s tím, že by vada opomenuté argumentace neměla vliv na věcné posouzení případu. Obsáhle brojl i proti závěru žalovaného, že znalecký posudek nelze zohlednit v kasačním řízení. Předložený znalecký posudek nemá povahu novoty, neboť odborně nahlíží skutkovou argumentaci stěžovatele. Ten tvrdí (a tvrdil), že pokuta uložená mu správním orgánem neodpovídá zákonnému požadavku přiměřenosti, je likvidační, neboť správní orgány a po nich soud nevzaly v potaz celkový hospodářský obraz stěžovatele, tedy komplexní souhrn jednotlivých kritérií pro posouzení hospodářského stavu stěžovatele a jeho možností hradit pokutu v jaké výši. Nesouhlasil ani s konkrétními námitkami žalovaného proti zjištěním obsaženým ve znaleckém posudku. Dne 22. 4. 2026 pak stěžovatel soudu doručil i nesouhlasné vyjádření znalecké kanceláře k vyjádření žalovaného stran dílčích závěrů znaleckého posudku. Na toto vyjádření zareagoval žalovaný nesouhlasným vyjádřením ze dne 30. 4. 2026.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

A) Nepřezkoumatelnost

[8] V prvním okruhu námitek stěžovatel dovozoval nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu.

[9] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o zásadních a pro danou věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za mylnou (nálezy ÚS ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, či ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62).

[10] Vymezeným požadavkům městský soud dostál. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Městský soud dostatečně zdůvodnil, proč neshledal uplatněné námitky přípustné, resp. důvodné (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74).

[11] Je současně pravdou, že hodnocení městského soudu v bodech 34 a násl. je obecné. Touto argumentací však městský soud mířil na podobně obecně konstruovanou argumentaci stěžovatele dovozující, že postup žalovaného odporoval cílům právní úpravy v oblasti praní špinavých peněz (AML zákony a právo EU). Městský soud stěžovateli nepřisvědčil. Na základě obsáhlého shrnutí AML zákona 2020 a 2021, směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 a odborné literatury (KATOLICKÁ, Michaela, Ján BÉREŠ a Michaela HLADKÁ. *Zákon o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu: Komentář*. Wolters Kluwer. Dostupný v Systému ASPI) dovedl, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupovaly zcela v souladu s požadavky a cíli uvedené právní úpravy.

[12] Za přezkoumatelné lze považovat i zbývající části rozsudku. Nejvyšší správní soud si samozřejmě dokáže představit ještě podrobnější a srozumitelnější vypořádání žalobních námitek. Způsob zvolený městským soudem však částečně vychází i z obtížně srozumitelné žalobní argumentace, přičemž v celkovém souhrnu z rozsudku vyplývá, proč městský soud jednotlivé námitky neshledal důvodnými. Jak přitom vyplývá z judikatury, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64). Takovými vadami rozsudek městského soudu netrpí.

B) Námitky proti kontrolnímu protokolu

[13] Nejvyšší správní soud shledal důvodnými námitky, ve kterých stěžovatel vytýkal městskému soudu, že se odmítl zabývat námitkami proti kontrolnímu protokolu s tím, že proti němu stěžovatel nebrojil již v řízení před správními orgány.

[14] Stěžovatel v žalobě (zejména v čl. II) obsáhle brojil proti kontrole, resp. jejím výsledkům zachyceným v kontrolním protokolu. Namítal, že kontrolní protokol nesprávně hodnotí jeho postupy při identifikaci a kontrole klientů a opomíjí okolnosti, které podle něj zásadně mění posouzení jednotlivých transakcí (body 1-2). Tvrdil, že správní orgán I. stupně vychází z mylného výkladu některých AML povinností, zejména pokud jde o okamžik vzniku obchodního vztahu, rozsah identifikačních údajů a způsob vedení AML dokumentace (body 3-4). Dále uváděl, že kontrola klientů z jeho strany byla provedena, avšak správní orgán I. stupně chybně vyvozuje opak jen proto, že určité údaje nebyly zachyceny v AML dotazníku nebo byly doplněny později, což podle stěžovatele

pokračování

nepředstavuje pochybení (body 5-9). Stěžovatel rovněž namítal nesprávné závěry ohledně povinnosti zjišťovat původ prostředků, povinnosti přezkoumávat účel obchodu nebo kvalifikace některých transakcí jako obchodů mimo obchodní vztah (body 10-15). V dalších bodech pak namítal, že správní orgán I. stupně mu vytýká okolnosti, které nespádají pod AML povinnosti (např. rozdíl mezi rezervační a kupní cenou či aktualizace hodnocení rizik), a že řada závěrů je založena spíše na subjektivních úvahách kontrolorů než na objektivních zjištěních (body 16-22). Dodal, že kontrolní protokol proto není způsobitelným podkladem pro rozhodnutí a zatížil celé řízení vadami (body 23-24). Na uvedené pak navázal stěžovatel i v dalších částech žaloby (v čl. III, IV a V). V těchto částech vysvětlil i důvody, proč námitky nepodal (domníval se, že jako povinná osoba má přejímat právní názory správní orgán I. stupně bez dalšího a že vady byly tak zjevné, že se jimi měl zabývat žalovaný z úřední povinnosti). Opakovaně zdůrazňoval, že kontrolní protokol je zatížen zásadními vadami a nemůže obstát jako věrohodný a zákonný podklad pro rozhodnutí správních orgánů.

[15] Městský soud uvedenou argumentaci vypořádal s tím, že stěžovatel byl v závěru kontrolního protokolu poučen, že může proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu námitky, ty však nepodal. Tím se dle soudu „*sám připravil o první možnost korekce*.“ Druhou možnost pak měl žalobce v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V něm však brojil jen proti výši uložené pokuty a rozporoval naplnění skutkových podstat přestupků. Městský soud proto shledal, že „*žalobce nevyužil ani druhé možnosti korekce*.“ Námitky uplatnil až v podané žalobě. Cílem správního soudnictví však není nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze obecně vnímat jako třetí instanci správního řízení. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví, kterým je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. Stěžovatel měl dle názoru soudu uplatnit námitky proti kontrolnímu protokolu již v průběhu správního řízení, nejpozději v řízení odvolacím, což však neučinil. Soud nemůže nahrazovat činnost správního orgánu, a proto se námitkami do kontrolního protokolu městský soud blíže nezabýval (rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43).

[16] Jak však správně připomíná stěžovatel, tyto závěry jsou v rozporu s konstantní judikaturou vycházející z usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 7. 2015, čj. 10 As 24/2015-71 (dále též „*usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 10 As 24/2015*“). Ve výrocích I až III rozšířený senát uvedl, že:

Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné.

Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.

[17] Uvedeným usnesením Nejvyšší správní soud překonal dřívější judikaturu, která vycházela z premisy, že správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy. Do této množiny patří i městským soudem označený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43.

[18] Z usnesení rozšířeného senátu plyne, že procesní pasivita obviněného v řízení před správním orgánem sama o sobě neomezuje soudní přezkum a nečiní jeho žalobní tvrzení automaticky nepřipustnými. Soud nesmí odmítnout nové žalobní námitky jen proto, že je obviněný neuplatnil dříve, avšak musí posoudit jejich relevanci a věrohodnost v rámci mezi žalobních bodů a případně odůvodnit, proč k nim nepřihlíží.

[19] Uvedené závěry vztahuje judikatura mj. i na námitky stran kontrolních zjištění. Jak zdejší soud uvedl např. v rozsudku ze dne 21. 4. 2021, čj. 6 As 227/2020-53, bod 19, protokol o kontrole pořízený ještě před zahájením správního řízení je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, splňuje-li všechny náležitosti kladené na něj právními předpisy. To nicméně neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy zpochybněn. Lze jej přitom zpochybnit až v řízení před soudem (rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2025, čj. 2 As 223/2024-42, bod 57).

[20] V souladu s výše uvedeným však městský soud nepostupoval. Tím nepřipustně zúžil rozsah soudního přezkumu, resp. nepřipustně omezil přístup stěžovatele k soudu ve smyslu čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod.

[21] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil.

C) Zbývající námitky

[22] Nejvyšší správní soud dále zvažoval, zda se přes existenci výše popsaných vad může zabývat dalšími námitkami. Shledal, že posoudit může námitky týkající se vad řízení před správními orgány, nikoliv již však námitky mířící do výše uložené pokuty. Pokud by se totiž v řízení před městským soudem ukázala důvodnost námitek proti kontrolním zjištěním, mohlo by to mít zcela jistě dopad i do uložené pokuty. Z obdobných důvodů není možné se vyjádřit ani ke znaleckému posudku, kterým chtěl stěžovatel zpochybnit výši uložené pokuty.

pokračování

[23] Námitky, ve kterých stěžovatel vytýkal městskému soudu nesprávné posouzení vad v řízení před správními orgány, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými.

[24] Předně stěžovatel městskému soudu vytýkal, že nezrušil správní rozhodnutí z důvodu, že mu žalovaný neumožnil nahlédnout do spisu a pořizovat si z něj kopie.

[25] Nejvyšší správní soud s ním nesouhlasí. I podle názoru kasačního soudu nebylo lze na podkladě v žalobě předestřených tvrzení dovodit intenzitu tvrzené (a nedoložené) vady, resp. její vliv na možnost podat včasnou a projednatelnou žalobu (srov. bod 74 rozsudku městského soudu). Ani v kasační stížnosti stěžovatel neuvádí, kdy konkrétně mu nemělo být umožněno nahlédnout do spisu, a kdy mu nebyla poskytnuta požadovaná kopie, resp. kopie čeho. Stejně tak nekonkretizoval, jakým způsobem by se měl tento (nespecifikovaný) postup správního orgánu dotknout jeho práv. Zůstalo tak bez vysvětlení, jaké konkrétní informace mu byly znemožněním nahlédnout do spisu odepřeny, proč by tyto informace nemohl získat či předložit jinak, a zejména jaký dopad by tato okolnost měla mít na jeho soudní obranu. Nejvyšší správní soud současně nezpochybňuje význam § 38 správního řádu a čl. 36 odst. 1 a 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, na které stěžovatel obecně odkazoval. Na základě tvrzení stěžovatele však nebylo lze posoudit skutečný dopad žalovaného do těchto práv. Judikatura Nejvyššího správního soudu vyžaduje, aby namítaná procesní vada měla konkrétní a relevantní vliv na možnost uplatnit procesní práva. Nezákonné odepření nahlédnutí do spisu může založit nezákonnost rozhodnutí jen tehdy, brání-li účastníku řízení v realizaci konkrétních procesních práv, resp. znemožňuje efektivní obhajobu (rozsudky NSS ze dne 30. 5. 2018, čj. 2 As 418/2017-38 a ze dne 8. 4. 2015, čj. 4 As 9/2015-30). Řízení o žalobě je podobně jako řízení o kasační stížnosti ovládáno zásadou dispoziční. Je to žalobce, kdo má tvrdit, jak se jej postup správního orgánu projevil na jeho veřejných subjektivních právech (§ 2, § 65 a násl. s. ř. s. a rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, či ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010-145).

[26] Nic nezákonného neshledává Nejvyšší správní soud ani na posouzení druhé tvrzené vady. Městský soud k ní uvedl, že je pravdou, že správní orgán se k vyjádření stěžovatele ze dne 13. 12. 2023 výslovně nevyjádřil, dodal, že tato vada však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť uvedené podání neobsahovalo žádnou argumentaci způsobitou ovlivnit skutkové či právní posouzení věci. Takové posouzení plně odpovídá právní úpravě a judikatuře, která umožňuje zrušit správní rozhodnutí jen v případě podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.; rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2007, čj. 8 Afs 102/2005-65, a ze dne 22. 3. 2017, čj. 2 As 322/2016-39; Komentář k § 76. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, dostupné v Systému ASPI]. Současně i zde platí, že je to účastník řízení, kdo musí tvrdit, jak se vytýkaná vada odůvodnění promítla do jeho právní sféry, resp. jak mohla ovlivnit výsledek řízení, aby soud mohl posoudit její skutečnou intenzitu.

[27] Stěžovatel neuvádí, jak by náležité reflektování vyjádření ze dne 13. 12. 2023 v odůvodnění správního rozhodnutí mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci; neuvádí, která část tohoto vyjádření by mohla změnit skutkové či právní závěry správních orgánů.

Zůstává v obecné rovině, když poukazuje na rozdělení rolí mezi správní orgány a správní soudy, a na nepřipustnost doplnění odůvodnění správního rozhodnutí soudem. Městský soud však rozhodnutí správního orgánu nedoplňoval. Pouze uvedl, že s ohledem na stěžovatelem tvrzené důvody nevypořádání vyjádření stěžovatele ze dne 13. 12. 2023 nepředstavovalo vadu s vlivem na zákonnost, s čímž s ohledem na výše uvedené kasační soud souhlasí.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Jak vyplývá z výše uvedeného, Nejvyšší správní soud shledal důvodný druhý okruh stížných námitek. Proto zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení s výše uvedeným právním názorem (§ 110 odst. 1 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení rozhodne městský soud i o nákladech řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. května 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu